

KULTTUURI

KULTTUURI

Uusi festivaali tarjoaa tanssin voimaa

Arvio: tanssi

Tanssin Voima -festivaali (7. 5.–9. 5.)

Teatteri Avoimissa Ovissa. Willman Dance Company: Old people, odd people, Petri Kekoni Company: Sinisen laatan soolo teoksesta Non Linear – tanssimessa, koreografia Petri Kekoni, tanssi Tanja Illukka. Seven Theses -tanssielokuva, ohjaus, kuvaus ja leikkaus Thomas Freundlich, koreografia ja tanssi Petri Kekoni.

TAAS PUTKAHTI uusi tanssifestivaali Suomen kartalle. Koreografi Marjaterttu Willmanin ja tuottaja Tuija Lindholmin ideoinen Tanssin Voiman ideana on tarjota eri tanssiryhmien tai koreografien yhteisiltoja eli kuten maailmalla sanotaan double bill -iltoja. Kantaesityksen yhteydessä vierailijat saavat uutta näkyvyyttä vanhoille teoksilleen. Vierailijat vaihtuvat illoittain. Mainio idea.

ENSI-ILLASSA nähtiin Willmanin kantaesityksen yhteydessä Petri Kekonin tuotantoa. Ensimmäisenä Thomas Freundlichin ohjaama tanssielokuva *Seven Theses*, jossa Petri Kekonin tanssi näyttää vimmisena ja liike tulee Freundlichin käsittelyssä oudosti kolmiulotteiseksi ilman mitään 3D-laseja.

Tunnelma on jännitteinen ja tiivis, paikoin ahdistavakin. Elokuva perustuu Kekonin *Teon teesejä* -tanssiteokseen. Tässäkin esitetään seitsemän väitettä, jotka kuvallistetaan ja liikkeellistään, mutta tiivistäminen kuin nähdyssä tanssiteoksessa.

Kekonin *Sinisen laatan soolon* tanssii Tanja Illukka niin ikään vimmisesta ja melkein hysteerisesti. Kekonin liikeieleen kuuluvasti hän heittäytyy täysillä, ja iskeytyy lattiaan vaarallisen näköisesti. Melkein katsojaankin sattuu, kun hän paikoo jalkojaan näyttämöön.

Matti Jyväskylän valojen ansiosta

Marjaterttu Willmanin uutuusteos sekoittaa tyylejä selittelemättä.

STANISLAV BELYAEVSKY

soolotanssissa näyttämöllä näyttääkin olevan kolme tanssijaa - nimittäin lihaa ja verta olevan tanssijan lisäksi seinille heittyvät kaksi varjoa. Ne tuntuvat tekevän omaa tanssiaan, vaikka periaatteessa heijastelevat tanssijan liikettä.

Tanssi on tarkkaan notatoitua, improvisaatiota ei tunnu olevan. Vaikka Antti Nykyrin musiikki tuntuu hyvin vapaalta ja siitä tuntuu olevan vaikea saada kiinni, elää koreografia tiukasti äänimaailmassa.

FESTIVAALIN varsinainen kantaesitys, Marjaterttu Willmanin *Old people, odd people* ei sekään hidastele tai hyssyttele, vaan imee nimensä mukaisesti outoihin sfääreihinsä. Kaksi tympäänntyneen näköistä naista kantaa pulloja näyttämölle. Tom Waits kähisee. Samalla rouheaa ja jotenkin romanttista. Kuoleva joutsen pörhentelee viimeisiä huokauksiaan pullo kädessä. Tunnelmasta hypitään todella raastasti toiseen.

Pullot toimittavat monta virkaa. Paitsi ehkä eletyn ja juodun elämän symboleina ne ovat painoina treeneissä ja vaikka jalkaraspeina. Hahmot ovat kahtiajakautuneita; toisaalta he hakevat epätoivoisesti kontaktia ja katsovat meitä katsojia anovasti, toisaalta he ovat tympeine ja nyrpeine ilmeineen melkein pelottavia.

Old people, odd people sekoittelee tyylejä arkailematta ja selittelemättä. Jazzahtava musiikki ja geometriset liikkeet tuovat välillä kaikua jostain 70-lukulaisuudesta, mutta päivitetynä nykyyn. Aasiaistyyllisiä aggressivisia potkuja yhdistetään holtittomaan kaatuiluun. Paljon kaikkea, hyvää tanssia. Kiinnostavaa liikettä, joka yllättää, tulee nurkan takaa ja välillä naurattakin. Ainakaan liike ei lopu.

Jussi Tossavainen